

[Poul Nødgaard]

Jeg husker meget tydeligt en flot embedsmandsrapport fra Arbejdsministeriet og andre gode ministerier, hvori der var en lang række konstruktive forslag vedrørende tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Så skete der noget herinde i Folketinget en skønne dag i midten af januar, og vi fik en ny regering nogle dage efter. Jeg kunne godt tænke mig at spørge den nye arbejdsminister: Når der sker sådan et regeringsskifte, overtager man så ikke arv og gæld, eller hvad sådan noget hedder?

Jeg går ud fra, at de bunker, der ligger fra den minister, der forlader kontoret, overtages af den nye minister. Vi har fået den rapport, jeg her har omtalt, og mange bilag og udregninger og embedsmandsreddegørelser. Jeg har en stor stak på mit kontor, og jeg venter kun på, at arbejdsministeren skal ringe eller skrive, eller hvad nu hun kunne finde på, at vi skal have en ny forhandling om disse ting.

Omvendt kan det være, at den nye regering har valgt at skrotte alt det materiale, der ligger netop på det område, vi taler om i dag, og så synes jeg, man skal stå frem og sige det. Men jeg kan ikke tro, at et så vigtigt materiale, som også Socialdemokratiet har været med til at få udarbejdet, uden videre bare bliver lagt i mølpose, så lad os få nogle forhandlinger i gang om det. Jeg tror, det vil løse også en hel del af de ting, SF lægger op til her i dag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes, det er herligt at høre en repræsentant for Fremskridtspartiet, der er glad for mange papirer.

Til det konkrete spørgsmål: Den 1. januar 1993 havde 3.000 personer modtaget overgangsydelsen. Det var godt halvdelen af dem, som egentlig var berettiget til det. Det vil sige, at 2.700 faktisk har modtaget deres jobtilbud, og det kan man selvfølgelig veje og vægte alt efter temperament. Jeg vejer det på den måde, at det siger noget om, at næsten halvdelen gerne vil have tilknytningen til arbejdsmarkedet, og at de godt vil have deres jobtilbud.

Det er også lidt det, der er baggrunden for mig, når jeg siger, at vi skal være varsomme med at lave ordninger, som kan opleves – det er nok ikke ment sådan fra SF's side, det tror jeg faktisk ikke, men kan opleves for de ældre som ordninger, hvor de unge mennesker står og puster dem i nakken, så de føler sig mere

eller mindre tvunget ud af arbejdsmarkedet. Det synes jeg ville være en trist situation.

Hr. Poul Nødgaard spurgte også til de forhandlinger, som blev afbrudt i december måned, fordi vi ikke kunne nå til vejs ende. Jeg vil godt sige, at jeg overtager både arv og gæld, i hvert fald den del af arv og gæld, som er forligsbundet, fra den forhenværende regering, og det er hensigten at indkalde de samme partier, som mødtes før jul hos hr. Kirkegaard, den foregående arbejdsminister, så hurtigt som muligt – så hurtigt som muligt, så har jeg ikke sagt for meget, men vi stræber faktisk efter at optage forhandlingsforløbet.

Om vi kan nå at blive enige, ja, det kan vi stræbe efter, men det vil kun tiden vise. Der var jo nogle klumper i forhandlingsforløbet, som vi ikke var helt enige om – det er vist ikke for meget sagt – og det tror jeg desværre der stadig væk er. Men lad os tage den diskussion til den tid. I hvert fald en tilkendegivelse herfra om, at forligspartierne omkring overgangsordningen vil blive indkaldt til drøftelser i Arbejdsministeriet.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstres ordfører i denne sag er ikke til stede, så jeg skal meddele følgende synspunkter:

Det Radikale Venstre er enig i, at det for en række lønmodtagere, som har følt sig nedslidt efter mange års arbejdsindsats, har været en god mulighed at kunne gå på efterløn med det 60. år. Men erfaringerne med efterlønsordningen har ikke været entydigt positive. For en del har den pludselige overgang til pensionisttilværelsen været for brat og for tidlig, og de har i større eller mindre omfang ønsket at vende tilbage til en aktiv arbejdsmarkedsdeltagelse. For andre har der slet ikke været noget ønske om at forlade arbejdsmarkedet, men de har i vanskelige situationer for deres arbejdsplads i nogen grad følt sig presset ud.

Med disse erfaringer in mente bør man tænke sig særdeles godt om, inden man beslutter at udvide efterlønsordningen med nye aldersgrupper. Enkelte med særlig nedslidende arbejde vil kunne have glæde af den nedsættelse af efterlønsalderen, som SF foreslår, men fra radikal side finder vi, at de samfundsmæssige problemer, dette indebærer, vejer tungere end de fordele, der måtte være.